Stražgonjca, 24. 9. 2026

Draga Tišina!

6.05

Zbudil me je alarm. Prvi zvok dneva, ki je stekel skozi moja ušesa. Pregnal Te je in pobegnila si mi skozi okno, preden sem Ti uspela reči dobro jutro. V kuhinji slišim zvok štedilnika, na katerem že vre voda za kavo, v sosednji sobi pa brata, ki spet hiti v šolo.

7.15

Stojim na avtobusni postaji in čakam, da se bo avtobus prikazal pred mojimi očmi. Mimo mene drvijo avtomobili, nad mano kljuva štorklja, sosed pa se pelje mimo s kolesom in mi zaželi dober dan. Spet Te ni, spet si mi pobegnila. Ko pripelje avtobus, ga takoj prepoznam po značilnem zvoku in Ti, draga tišina, si spet odrinjena na stran za celoto pot do šole. Poslušam brnenje avtobusa, dela na cesti in vozila v prometu. Čeprav čutim, da želiš priti v moja ušesa, Ti nikakor ne uspe, vedno Te nekaj preglasi.

7.43

Ko prestopim prag šole, Te spet nikjer ni. Izgubiš se v jutranjih glasovih, nasmehih dijakov, ropotih omaric in hitenju iz razreda v razred. Ampak tukaj Te ne pogrešam, prav obratno, všeč mi je, da Ti dijaki v našem skupnem času za druženje ne posvečamo časa. V šoli sem s Tabo le, ko kak profesor burno stopi v razred in smo skupaj s sošolci vsi nepremično na stolih ali ko pišemo kontrolko. Ampak ta različica Tebe je drugačna, ni pristna, je tista, zaradi katere smo vsi v strahu, nekem pričakovanju, ker ne vemo, kaj se lahko zgodi v naslednjem trenutku. Zaradi tega se Te včasih bojimo, imamo pred tabo neke predsodke in se izogibamo vsaki sekundi s Teboj, saj imamo kakšno neprijetno izkušnjo.

15.21

Zdaj sem že nekaj časa doma, sita in preoblečena v udobna oblačila. Z domačimi se pogovarjam o današnjem dnevu in dogajanju v šoli, potem pa grem počasi v svojo sobo. Naredim domačo nalogo, psa peljem na sprehod in se po vsem zleknem na posteljo. Ko sem trenutek sama s sabo, se z mano kar naenkrat spet znajdeš Ti. Zaradi nelagodnosti, in ker ne vem, kaj mi želiš sporočiti, hitro zagrabim telefon in Te spet utišam. Neprijeten in čuden občutek sem dobila v prsih, ko si želela preplaviti moje telo. Zakaj to delaš, kaj bi rada od mene? Pusti me pri miru, ne potrebujem Te!

21.09

Sedim na kavču v dnevni sobi in gledam nemško nadaljevanko na televiziji. Zunaj je promet vedno redkejši, živali se umirjajo, kopalnico preplavlja zvok vode, ki lije izpod tuša. Za mizo v jedilnici še slišim očeta, ki ureja papirje in zraven šumlja melodijo svoje najljubše pesmi. Ni še prišel Tvoj čas, tišina, nimaš še proste poti do mojih ušes.

23.04

Opravila sem še zadnje obveznosti za šolo, si pripravila stvari za naslednji dan, telefon odložila na mizo z zaslonom navzdol, ugasnila luči in se vrgla v posteljo. Udobno se namestim, pokrijem z odejo in poskušam zaspati. Pa ne gre. Vse je že mirno, okrog mene ni nobenega zvoka več. Našla si me. Cel dan sem se Ti uspešno izogibala, zdaj pa sem obsojena na soočenje s Tabo. Moja prva misel je, da se Te je treba čim prej znebiti, a dlje časa ko vztrajaš, bolj mi je jasno, da si ravno Ti tisto, kar potrebujem. Si mirna in tiha, nikoli me ne obsojaš. Z mano si vsak trenutek dneva, a Te nikoli ne opazim, saj Te vedno le odrivam. Si tista, ki me posluša v mislih in mi daje prostor, da začasno pobegnem stran od skrbi. Si moje varno zavetje, vidiš mojo ranljivo plat, ko jočem in se smejem. Nikoli mi ne uideš, nikoli me ne zapustiš, sprejemaš me takšno, kot sem. Ti nisi praznina, si več. Si najčistejša popolnost, ki Te ni možno videti, ampak čutiti. Včasih mi je bilo nerodno, ko si

prišla med mene in nekoga, ki ga imam rada, zdaj pa vem, da je to najlepša vez. Tisti lep občutek, ko gledam osebo v oči v tišini, ker vem, da lahko Ti poveš več kakor tisoč besed.

Lepo Te pozdravljam.

Tjaša